

[Waldorff]

det eller overskudsdeling kan lade sig gøre. Centrum-demokraterne siger det lidt mere kontant i den pressemeddelelse, som man sendte ud den 20. maj, og hvorpå der står: »Release kl. 11.30«. Der er åbenbart ingen grænser for opblæstheden i det parti. Her siger man i punkt 7:

»Aftalen giver foreløbig til efter næste folketingsvalg fred for spekulationer vedrørende overskudsdeling, ØD og omlægninger af rentefradragsretten.«

Jeg ved ikke, om man i mellemtiden har fået diskuteret sig frem til, hvor langt forliget gælder, og hvornår socialdemokratiet igen får lov til at spekulere på nogle af disse ting, og det er for så vidt også ligegyldigt. Det afgørende er, at socialdemokratiet ikke er gået af vejen for at stille centrum-demokraterne sådan nogle ting i udsigt helt på tværs af det, som man har stillet fagbevægelsen i udsigt.

Vi skal ikke beklage, at det med overskudsdelingen ikke ser ud til at blive til noget, men vi skal i høj grad beklage, at en afskaffelse af rentefradragsretten, som skatteministerens rejser land og rige rundt for at reklamere for, er kulet ned.

Der er nogle andre ting, som også maner til eftertanke, i den pressemeddelelse fra CD. Loven om varmesyn kaldes en CD-kongstanke, og det er muligvis rigtigt nok. Jeg synes, der har manglet én ting i diskussionen om, hvilke konsekvenser forringelsen af det oprindelige forslag fra boligministeren faktisk har. Det er faktisk sådan, at det, man arbejder med i Energiplan 81 i det, der hedder en prognose for en styret udvikling, bl.a. forudsætter gennemførelse af det forslag, som boligministeren oprindelig kom med om en efterisolering i hele den ældre boligmasse. Det betyder, at man i dag må se i øjnene, at et meget vigtigt led i hele energiplanlægningen er skredet. Det vil have nogle alvorlige konsekvenser for energiplanlægningen.

En tredje af pressemeddelens påstande fortjener nok også en kommentar – det kan både være fra regeringen og fra de radikale. Det er det punkt, der hedder:

»Aftalen medfører, at Storebæltsbroen tages ud af syltekrukken.«

Ud over at billedsproget er så krukket, at det nok kun kan være skrevet af hr. Arne Melchior, synes jeg nok, det kunne fortjene noget mere presseomtale, hvis det faktisk er

sådan, at man har lovet centrum-demokraterne, at Storebæltsbroen er noget, man nu skal til at overveje igen.

Som et sidste punkt i forbindelse med forligsaftalen vil jeg sige noget om børnepolitikken. I forligsteksten står der, at partierne lægger vægt på, at børnefamiliernes levevilkår tages op i begyndelsen af det nye folketingsår. Det er jo ikke nogen dårlig ting i sig selv, men det afhænger uægtelig af, hvilken synsvinkel man har tænkt sig at anlægge på den sag. På pressemødet den 20. maj lagde kristeligt folkeparti på ingen måde skjul på, at dette var altså en appelsin i den kristelige turban. Hr. Chr. Christensen fulgte det op i Information, da han sagde den 21 maj i år:

»I diskussionerne mellem regeringen og forligspartierne har vi oplevet stadig større forståelse for vores tanker om, at familierne skal have udbetalt penge for at gå hjemme og passe deres børn. Det harmonerer også med offentlige udtalelser fra Mogens Camre.«

Det var hr. Camre ikke helt tilfreds med, men han dementerede rent faktisk ikke hr. Chr. Christensens udtalelser, og det synes jeg nok er temmelig foruroligende. Indtil nu har det i hvert fald været vores opfattelse, at meget kunne man skyde regeringen og socialdemokratiet i skoene, men man kunne trods alt ikke skyde dem den kvindefjendske, indremissionsk familiepolitik, som kristeligt folkeparti står for, i skoene.

Når der er grund til at stille spørgsmålet, om socialdemokratiet også her er i gang med en forrygende højredrejning, skyldes det også, at regeringens økonomiske ministre – som alle og enhver ved er det mest konservative element i regeringen – helt åbenlyst er ude efter nogle ideologiske begrundelser for at kunne sælge ud af de positioner, som er vundet igennem de sidste årtier, og som er økonomisk ubekvemme i en tid, hvor der skal barberes i de offentlige udgifter. Om det skriver finansministeriet i budgetredegerørelsens sammenfatning på side 30:

»Hermed bliver omstillingen af de offentlige serviceydelser ikke blot et spørgsmål om at begrænse væksten i de offentlige udgifter. Det bliver i nok så høj grad *et spørgsmål om hele vor livsstil og det institutions-samfund, vi hidtil har været på vej imod.*«

For det første er det temmelig sent, socialdemokratiet opdager, at der ligger nogle me-